

Бібрські Вісті

Громада — великий чоловік.

І.Я. Франко

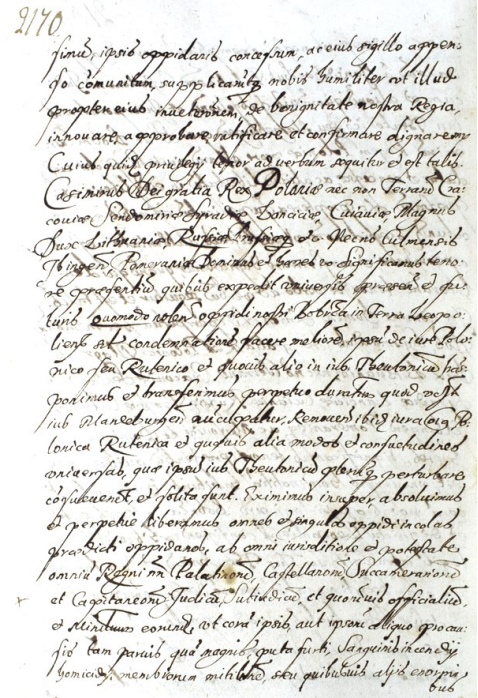
м. Бібрка, 18 липня, 2019 рік | випуск №171 (248)

СЕНСАЦІЙНА ЗНАХІДКА

Архівний документ про надання магдебурзького права Бібрці нарешті знайдено! Наполегливі пошуки історика, краєзнавця Тараса Шаха увінчалися успіхом. Подаємо копію документа латиною та переклад уривку з тексту. Докладніше про цю подію та про магдебурзьке право в Бібрці—у наступних числах газети.

«Казимир, Божою милістю король польський, а також краківської, сандомирської, серадської, ланціцької, куявської земель, великий князь литовський, руський і пруський та володар і спадкоємець кульмської, ельблонгської, померанської земель. Оголошуємо змістом цієї грамоти усім, кого це стосується, теперішнім

і майбутнім, що, не бажаючи завдати більше шкоди нашому місту Бібрці, розташованому у львівській землі, ми навечно переводимо і переносимо його з польського чи руського або будь-якого іншого права у тевтонське, яке ви називаєте магдебурзьким, усуваючи там польські, руські і будь-які всі інші правила і звичаї, які є звичиними і переважно порушують тевтонське право. Крім того, ми вилучаємо, увільняємо і навки звільняємо всіх і кожного мешканця та міщанина названого міста від будь-якої юрисдикції і всілякої влади воевод, каштелянів, підкоморіїв, старост, суддів, підсудків та будь-яких офіційних осіб і їхніх слуг нашого царства».

Власкор

«ЛИШАЮСЯ ВІРНОЮ СВОЇМ ЦІННОСТЯМ І ПРИНЦИПАМ...»

Я прийшла в політику з громадського середовища після Майдану. І завжди відчувала себе частиною цього середовища, пам'ятаючи, для чого і якою ціною українці змінили владу в 2014 році.

Як народний депутат, стала автором чи співавтором 218 законопроектів. 82 з них ухвалені й набули чинності. Це закони про декомунізацію й про державну мову, про запобігання політичній корупції й про міжнародні закупівлі ліків, про поіменні голосування в місцевих радах, про стратегічну екологічну оцінку й багато інших.

Комітет у закордонних справах, який маю честь очолювати, є, за оцінками експертів, одним з найефективніших комітетів нинішнього скликання Ради.

5 років я чесно працювала у ВР (майже без вихідних - і винна у цьому перед родиною). Можу з чистою совістю сказати: у тому, що Україна вистояла в найтяжчі часи, протируючи збройній російській агресії, і твердо стала на шлях змін є частка й моєї праці.

Для мене держава була і є понад партії та політичні інтереси, а людина – понад посади й звання.

Прийняла для себе рішення відмовитись від пропозицій балотуватися до парламенту як за партійними списками, так і в мажоритарному окрузі. У виборах 21 липня братиму участь як звичайний виборець.

Щиро дякую Господу за благословення, тисячам простих людей за довіру й підтримку упродовж останніх п'яти років.

Дякую своїй команді за допомогу і за все, що зроблено разом. Дякую родині за терпіння. Дякую колегам і однодумцям за плідну спів-

працю, а іноземним партнерам – за підтримку України.

Продовжу служіння Україні поза ВР, лишаюся вірною своїм цінностям і принципам, з готовністю захищати наші національні інтереси, бо нікуди не зникають виклики, що стоять перед Україною.

Готова ділитися досвідом з депутатами 9го скликання

Ганна Гопко

Відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України №500-р Бібрська міська рада отримає з державного бюджету субвенцію 2,5 мільйони гривень (2 млн. на капітальний ремонт міської інфраструктури та 500 тис. на ремонт будівлі кінотеатру).

Щиро дякуємо за сприяння у виділенні коштів Народному депутатові України, нашій землячці, Ганні Гопко та її помічнику-консультанту О. Довгалю. Детальний звіт про використання бюджетних коштів буде оприлюднено у газеті та соціальних мережах.

Виконавчий комітет БМР

ТЕРНОВА ПУТЬ ІВАНА ГАБРУСЕВИЧА

Продовження. Початок у попередньому числі

До 75 річниці з дня смерті

Ідея живе лише тоді, коли людина готова за неї померти. (Зеновій Красівський)

Я.Стецько, один із в'язнів концтабору, у своїх спогадах «30 червня 1941» пише: «24 січня 1942 року в третій годині ранку перевезли мене разом з іншими друзями тюремною машиною, до концтабору Заксенхаузен, де нас – Івана Габрусевича, Осипа Тюшку, Романа Ільницького — примістили в поодинокі камери у так званому бункері «Целленбау» ...

Про цю акцію гестапо знав і о.Габрусевич. У травні 1944 року, коли війна вже котилась до кінця, отець мав надію на позитивні зміни в долі сина і тому особливо щиро просив у Господа опіки над ним. Незрозумілий сон покликав його швидше до ранішньої молитви, але тяжкі передчуття переслідували його, ходили назирці, мучили.

Повернімося в Заксенхаузен - до тих подій, які відбувались 75 років тому. Іван Габрусевич, професійний революціонер, пройшов тяжкий шлях борця за ідею Самостійної Соборної Незалежної України не теоретично чи віртуально, а скуштувавши «вишуканих» методів тортур з боку польської офензивної (політичної поліції), заробив не одну болячку від поліційних садистів під час тюремних ув'язнень як плату за Українську справу.

Після чергового ув'язнення 1932 р. і виходу із тюрми І.Габрусевич, як провідник ОУН та ЗУЗ, був викликаний Головою ПУНу Є.Коновальцем на нелегальну зустріч у Прагу. Після розмови Полковник, враховуючи стан здоров'я Габрусевича, залишає його у розпорядженні ПУНу, а з 1934 року кооптує його до членів Проводу, чим підтверджує його роль і місце в Організації.

Туберкульоз кісток і залоз та наполягання товаришів змушує І.Габрусевича з 1937 р. серйозно зайнятись своїм здоров'ям. На вимогу ПУН він тимчасово відходить від справ. Убивство в Роттердамі 1938 р. Є.Коновальця знову змушує Габрусевича повернутись до активної діяльності. У зв'язку з розколом ОУН (1940 р) на два

крила, він – в ОУН(б), член Проводу, а після акту 30 червня 1941 р. - в Державному правлінні. Гестапо добре знало можливості І.Габрусевича, його авторитет в ОУН(б), тому він серед тих «небезпечних» членів Організації, які були ізольовані політичною поліцією райху в одному з найстрашніших концтаборів нацистської імперії – Заксенхаузені.

Середина травня 1944 року. «Лічниця» бункера «Целленбау». На лікарняному ліжку в'язень концтабору Іван Габрусевич. Реально оцінюючи стан здоров'я і ситуацію, повільно готуючись відходити у засвіти, розуміє, що його життєва свічка догоряє ... Він при пам'яті. Як тільки болі стихають, прокручує у свідомості хроніку свого життя. Йому йде 42 рік. Він свідомий виконаного обов'язку, він не лукавив у боротьбі за ідеали націоналізму – Самостійну Соборну Незалежну Україну. За це він віддає життя, проте йому прикро, що тяжкий хрест несе і сім'я. В думках просить проба-

чення в рідних за недостатню увагу до них – всі свої життєві сили віддав боротьбі. І це вивищує його над тими, хто не зміг цього зробити. Бог і Україна понад усе. Сумління його чисте - і це заспокоює. Роздуми перериває невтерпимий біль, що рве тіло, шмагує кожну його клітину.

З часом біль знову втихає. Згадується село Годів, де батько мав парафію. Там минули його дитячі і перші юнацькі роки, там він бачив страшну ненажерливу пащу Першої світової, відчув любов до отчого краю, до України, а поразка в боротьбі за її волю у 1918-19 рр. рекрутувала його у шеренги нових борців. Він виконав обов'язок.

У мареві дрімоти приходять товариші по чину, живі і мертві. Ось Степан Охримович, замордований польською поліцією у 1931 році, його добрий товариш, підтримує його із засвітів. Найчастіше з'являються йому мати з батьком. Вони моляться за нього, просять у Бога заступництва. Поруч брати Володимир і Мія, сестри Надя, Гея, Стефа і ще, ще, ще ... Серце щемить.

У ніч на 16 травня йому стало легше... Він у Вільхівці, у саду біля плебанії. Весняний ранок, цвітуть яблуні, пахне бузок, бджоли розпочинають ранкову симфонію медозбору. Батько вийшов із хати, оглянувся і рушив звичним шляхом до церкви, яка з висоти пагорба, ніби сторож, оглядала село і чекала свого господаря. Отець Северин раптово зупинився, повернув голову ... і не побачив сина. Крик розпачу: тату, тату, тату... Видіння зникло, серце зупинилось..., душа полетіла до отчого дому з недоброю вістю. ... Отець Габрусевич пробудився від крику сина...

16 липня 1944 року в лічниці концтабору Заксенхаузен загинув вірний син України, незламний борець за її ідеали. На вітвар Вітчизни він поклав найдорожче - життя. Це і був апофеоз його чину.

*Тарас Шах.
м. Бібрка*

ІСТОРІЯ, КРОВ'Ю НАПИСАНА

Продовження.

Початок у попередньому числі

Залізній сотні вдалось вирватись з оточення стежками по правому боці від захопленої поляками дороги до гори Високе. З'єдналась із своїм курінем після виходу з оточення за Перемишлянами. Людські втрати були надто великими, тож сотню переформували. Переважна більшість стрільців, разом із поповненням, в основному з Тернопільщини, увійшла в 1 сотню I куреня II полку УСС, яка приймала участь у боях проти російських військ в околиці міста Умань, Івангорода, Митькова (Гранівський монастир) і Ладжи-на. Частина стрільців розподілили по інших сотнях. Їх шлях прослідкувати досить важко, оскільки вони увійшли в склад різних підрозділів УГА та УСС.

У боях на Великій Україні загинули Степан Качан, Василь Штига, Михайло Солина, Петро Бурий, Левко Орлевич. Померли від тифу у «чотирикутнику смерті» Андрій Андрушків, Іван Прибила. У судовому порядку визнані загиблими Олекса Гриновець та Дмитро Гавриленко. Від ран померли Стасик Дмитро (1922), Прибила Богдан (1922), Прибила Володимир (1927). Загинув при спробі арешту у 1921 – Чех Степан.

Віст. М. Орлевич.

Трагічною склалась доля і тих, хто з різних обставин залишився на Великій Україні.

Четар Чучкевич Ярослав у 1921 р. був заарештований більшовиками і 5 років перебув на Соловках. Повернувся в 1926 році в Україну (Біла Церква), знову арештований

*«Висока могила, березовий хрест,
під ним спочиває січовий стрілець...»*

Похорон Стрільця Федя Іванишина.

та запроторений до Казахстану, де і пропав безвісти. Втім, є дані, що після років ув'язнення і заслання він повернувся до Києва. Але ця інформація потребує ретельної перевірки. Подальша доля невідома, хоча повірити в те, що після катівень НКВД і ГУЛАГу він зміг вижити, практично неможливо.

Когут Михайло залишився працювати на заводі у місті Катеринослав (з 1926 – Дніпропетровськ). У 1937 році з причини листування з родиною звинувачений у шпигунстві та розстріляний.

Бурий Іван на початку 20-х одружився на Київщині. Пережив Голодомор. У листопаді 1943 року мобілізований у РСЧА разом із тисячами таких же селян, сформовані підрозділи з яких сьогодні відомі як «чорна піхота», оскільки їх відправляли у бій не підготовленими, навіть не встигаючи видати військового одягу і зброї. Власне й назва «чорна піхота» або «чорнопіджачники» пішла від цивільного одягу, в якому вони йшли в бій. Загинув на Житомирщині через тиждень після мобілізації.

Ті, хто повернувся у рідне село, змогли пізнати всі принади більшовицького "соціалістичного раю", починаючи з 1939.

Орлевич Микола з сім'єю репресований у 1940. Королик Іван розстріляний у бібрецькій тюрмі у кінці червня 1941 року. І цей список можна продовжувати.

Ми читаємо з вами такі знайомі

нам прізвища. Можливо, це і є наші родичі. Можливо, і не у всіх них були сім'ї, не встигли залишити продовження свого роду на цій землі. Можливо, і не всі згадали ми імена. Не всі вони є викарбувані на пам'ятній дошці. Завдяки відкриттю архівів цей список налічує вже 112 стрільців. А ще ж були романівці, які воювали і в інших формуваннях. Серед них Сінгалевич Микола - вет. четар УГА, обозний ветеринарний реферал Начальної команди УГА, Гриновець Олекса – хорунжий УГА, пізніше директор школи у с.Романів, Чучкевич Роман – з 1921 року місцевий учитель. Вони також не забуті. Як не забутий і їхній подвиг, без якого не було б у нас держави.

Пам'ятаймо, що стрільцтву, яке захотіло будувати на своїй землі власну державу, було у стократ важче, та вони не боялися зазнати поразки від переважаючих сил ворога. Вони не зневірилися в Україні і не втратили снагу до відбудови своєї майбутньої долі, не поступилися та продовжували боротись і під час наступних визвольних змагань. Відлуння слави цих героїв має гартувати свідомість сучасної молоді не тільки Романова, але й решти України.

Вічна пам'ять січовим стрільцям, тим, хто гаслом свого життя взяли невмирущі слова Романа Купчинського - «Не сміє бути в нас страху!»

Ярослав Іванишин

Вітаємо із золотим ювілеєм свата Ореста Бандуру!

За роком рік життя невпинно лине,
Дарує весен веселковий час.

У цю прекрасну ювілейну днину
Вітання щирі ти приймай від нас.
Хай доля тобі шле добро і щастя,
Міцне здоров'я, море благ земних.
А щедрі дні, мов рушники квітчасті
Нехай ще довго стеляться до ніг!

З повагою, свати, родина Ничипор і Костирка

Фермерське господарство "Під'яроків" Перемишлянського р-ну, Львівської області запрошує на роботу бухгалтера. Довезення до роботи і обід на підприємстві за рахунок фірми. Додаткову інформацію можна отримати за телефоном

067 672 67 69 - Оксана.

Шукаю майстра для ремонту коридорної стяжки за адресою: м. Бібрка, вул. Уляни Кравченко, 9/29. Смульська Л.З.

Тел. 0978472351

Дорогого сина, чоловіка, тата і дідуся

Бандуру Ореста Броніславовича вітаємо із 50-літтям!

Вітаємо тебе з днем народження! Нехай твоя життєва чаша буде переповнена щастям, здоров'ям і любов'ю, а всі твої мрії нехай збуваються! Словом, хай в тебе все буде так, як ти того бажаєш. Любимо тебе!

Від мами, дружини, дітей і внучки Софійки

Продам 3-кім. кв-ру в місті Бібрка, 66.2/54.4/7.5 кв.м., 2/2 цегла, чешка, косметичний ремонт, кімнати ізольовані, опалення: пічне. Вигоди окремо. Балкон. Хороший житловий стан. Гараж+підвал+земля 6 сотих.

Уляна 0982316294

ДО УВАГИ ВІР'ЯН

Розклад служінь у церкві Покрови Пресвятої Богородиці м. Бібрки:

П'ятниця, 19.07

- 08:00 Свята Літургія на всяке прохання

Субота, 20.07

- 08:00 Свята Літургія за упокій

- 20:00 Вечірня

Неділя, 21.07

- 08:00; 10:30 Свята Літургія

ФУТБОЛ

ТРЕТЯ ЛІГА ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

стадіон
«ГАЗОВИК»
м. БІБРКА

НЕДІЛЯ
21 липня

початок
17.00

ФК ЗАХІД
(Бібрка)

VS

ФК ЗАХІД
(Солонка)

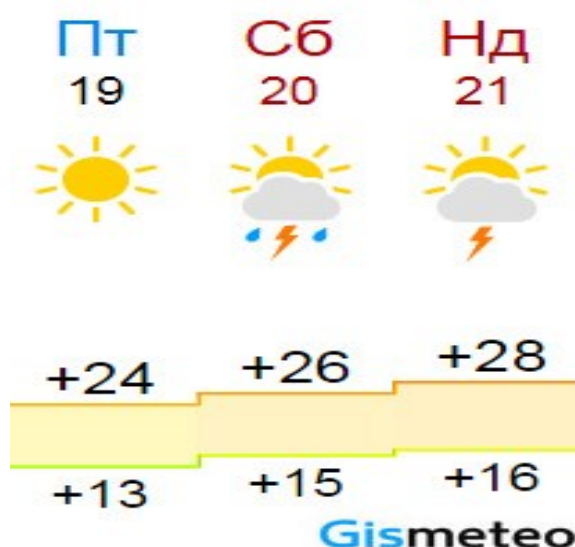
за патримом: БІБРСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

титольний спонсор: **ZEGOR** SIGNARY WARES

З ювілеєм директора БДЮТ м.Бібрка Худу Віру Миронівну

Ваш ювілей не тільки Ваше свято,
Радіють Ваші рідні й друзі теж.
Хай Бог пошле ще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж.
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.
Хай буде вірних друзів у ній багато,
Примхлива доля огорта крилом.
Хай весни будуть світлі, легкокрилі,
Не буде втоми лагідним рукам.
Нехай здійсниться те, що не збулося,
І добре серце не підкориться рокам.

*З найкращими побажаннями і повагою колектив БДЮТ
м.Бібрка, батьки і вихованці (або гуртківці)*

м. Бібрка, 81 220 вул. Торгова 2
e-mail: bibrskivisti@gmail.com

Реєстраційне свідоцтво:
Серія ЛВ № 807/60

Засновник:

Бібрська асоціація депутатів першого демократичного скликання
Газета «Бібрські Вісті»

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали та змінювати їхню назву.

Рукописи не повертаються

Передрук матеріалів опублікованих у газеті дозволяється лише за письмового погодження редакції.

За зміст і достовірність статей відповідають автори.

Редакція не завжди поділяє позиції авторів.

Тираж: 600.

Друк: самостійно.